

aldrig lade sig ordne ved Lov. Og selv om det var givet, er det dog aldeles ikke afgjort, at ikke forskellige Brancher kunne tænkes at gaae over fra det ene Ministerium til det andet, ligesom det er muligt, at en Branche under et Ministerium kan blive deelt og for en Deel henlagt under et andet. Jeg skal saaledes tillade mig at anføre et Exempel. Det har været under Forhandling ved forekommende Leilighed, om ikke en Deel af den Godsbestyrelse, som forterer under Kultusministeriet, meest passende kunde forenes med den under Finantsministeriet forterende Domainestyrelse; — om det er rigtigt eller ikke, hører ikke herhen, men vist er det, at Stemmer have udtalt sig derfor. Det er altsaa aldeles umuligt at regulere disse Forhold med nogen Sikkerhed, saa at man ikke senere skulde kunne komme til det Resultat, at der maatte skee Forandring; selv om et Regulativ viste sig nok saa heldbringende til en vis given Tid, kunde der dog senere indtræde saadanne forandrede Forhold, at det var hensigtsmæssigt atter deri at gjøre Forandring. Jeg troer derfor slet ikke, at disse Forhold egne sig til nogen Ordning ved Regulativer. Det er ogsaa bekjendt, at sliqe Regulativer have aldrig fundet praktisk Anvendelse. Saa ofte man har forsøgt at lægge Normalreglementer til Grund, som i Aarene 1841, 1825 og tidligere, er man dog siden kommen til det samme Resultat, at efter et vist Antal Aar var dette Normalreglement aldeles uindsørligt, idet det viste sig at være umuligt mange Aar iforveien at faae Administrationen saa fast, som det vilde være nødvendigt, naar saadanne Normalreglementer i hele deres Udstrækning skulde komme til Udførelse i Fremtiden.

Wessely: Naar en æret Landssthingsmand (Nyholm) har yttret, at Arbejderen er sin Løn værd, da er jeg aldeles enig med ham i denne Sætning. Men det forekommer mig, at, naar den skal komme til Anvendelse paa Gageringsloven, er der især tre Grundsætninger at tage Hensyn til, nemlig Arbejdets Bigtighed, Arbejdets Størrelse, og hvorvidt Embedsmændenes Tid aldeles er tagen i Beslag af Staten eller ikke. Med Hensyn til den sidste Sætning er jeg ikke ganske vis paa, hvilken Mening det ærede Udvalg har; thi der findes

i dets Betænkning Sp. 154 nederst en Uttring, hvoraf synes at fremgaae, at Udvalgets Mening er, at den hele Tid, som en Embedsmand kan disponere over, bør staae til Statens Tjeneste, uden Hensyn til, om han faaer forøgede Forretninger, og uden at han for disse forøgede specielle Forretninger kunde fordre større Løn. Jeg troer, at det er et af de Momenter, der ere af megen Bigtighed, og hvorom man maa være enig i det Dieblif, der er Tale om en almindelig Gageringslov; men jeg veed, som sagt, ikke, hvorvidt man i saa Henseende er enig, ligesaa lidt som jeg har hørt nogen Udtalelse derom af den høitærede Finantsminister, saa det er en Sætning, som staaer aldeles utydlig. Jeg kan ikke af det fremsatte Forslag komme til nogen bestemt Mening om, hvorvidt denne Grundsætning er fulgt eller ikke. Jeg troer rigtignok, at, naar man vil gaae ind paa en Gageringslov, er det af Bigtighed at vide ikke blot Gagerens Størrelse, men ogsaa Embedsmændenes Antal, og forsaavidt som det er anført, at det ikke er muligt at have et Gageringsreglement, hvori Embedsmændenes Antal fastsættes, som vil have Gylldighed i meget lang Tid, da forekommer det mig, at dette ikke er nogen tilstrækkelig Indvending mod et saadant Gageringsreglement; thi et saadant vil dog kun sige, at de Embeder, som deri ere nævnte, er det Antal, som ansees nødvendigt for Dieblifket. At der under forandrede Forhold kan være at gjøre Indskrænkninger eller foretage Forøgelse i Embedernes Antal er Noget, som forekommer mig saa aldeles at følge af Sagens Natur, at det ikke kan være nogen Indvending mod at vedtage det, man nu finder passende. Det egentlige Hovedspørgsmaal er jo dog: Hvilket er Arbejdet nu, og hvormange Arbejdere udføres dertil? Derved kommer man ind paa en fast Basis, og, at man senere hen i Tiden kan komme til at gjøre Forandring deri, er Noget, som jeg ikke troer bør forhindre, at man nu tager den Bestemmelse, som man for Dieblifket anseer for hensigtsmæssigt. Det forekommer mig nemlig, at der med en Gageringslov eller et Gageringsreglement er en dobbelt Hensigt, baade den, som allerede er antydet af den høitærede Finantsminister, at man ikke i